

Dr Joseph Goebbels

„Natsi-sotsi“

Küsimused ja vastused natsionaalsotsialistile

Originaali tiitel;
„Der Nazi-Sozi“
Dr. Joseph Goebbels

© Verlag der Nationalsozialistischen Brife

(tõlge 2007)

Kümme käsku igale natsionaalsotsialistile

Kodumaa on Sinu elu ema – ära seda iial unusta.

- 1. Sinu isamaa on Saksamaa, armasta teda üle kõige ja rohkem tegude kui sõnadega.**
- 2. Saksamaa vaenlased on Sinu vaenlased; vihka neid kogu südamest.**
- 3. Iga rahvuskaslane, ka kõige vaesem, on osake Saksamaast; armasta teda kui iseennast.**
- 4. Nõua endale vaid kohustusi, siis saab Saksamaa ka uuesti õiguse.**
- 5. Ole uhke Saksamaa üle; Sa võid seda olla ühe isamaa kohta, kelle eest miljonid oma elud andnud on.**
- 6. Kes Saksamaad nõrgendab, nõrgendab ka Sind ja Sinu surnuid; löö rusikaga sellele vastu.**
- 7. Ühe vastase kohta pane poolteist. Kus Sinule su õigusest keeldutakse, annab jumal sulle rusikaõiguse.**
- 8. Ära ole lärmakas antisemiit, aga hoidu „Berliner Tageblatt’ist“.**
- 9. Ela oma elu nii, et Sa kunagi ühe uue Saksamaa ees ei peaks punastama.**
- 10. Usu tulevikku, vaid siis võidad Sa selle.**

Ei mingit poliitikat

„Ei, ei! Hoia minust **eemale oma poliitikaga**. See on vaid pettus ja valetamine. Peale revolutsiooni, võis kõigi nende fraasidega, vaid lolle õnge tõmmata. See on nüüd möödas. Täna oleme me targemad kui tollal. Mina ei usu kogu seda hämamist. Ma teen oma tööd ja mind ei huvita poliitika. Aitab, punkt, kõik!“

„Teie loal! Siis on meie ühine vaenlane – nimeta teda, kuidas tahad, kapitalism, juut, parlament, demokraatia või materialism – saavutanud selle, mida ta soovis!“

„Miks? Ma ei saa aru Sinust!“

„See, et saksa rahvas **ei peaks huvituma poliitikast**. Ta tohib küll rügada, teenida, olla sulane – **aga siis teeb juut ta eest poliitika**.“

„Sa oled järelandmatu. Aga ma küsin Sinult vaid: Keda ma täna veel usaldada saan? Nimeta mulle vasakult paremale üks partei, mis pole meile 1918. aastast saadik sisse söötnud fraase ja lubadusi ning nimeta mulle üks, mis on kasvõi vähimail määral mõelnud sellele, et teha kas või osa nendest lubadustest teoks!“

„Siin on Sul õigus. Kõik parteid on rahvast petnud ja talle valetanud. Ükski pole olnud aus ja pole seda isegi praktikas üritanud olla, mida ta teoorias oli lubanud. Neile meenus rahvas, vaid valimiste aegu. Aga, kas parteid on Saksamaa ja pettumus nendes, lootusetus meie tuleviku suhtes? Kui parteid on halvad, siis välja parteidest ja koos rahvaga parteide vastu!“

„Ah ei! Selleks on juba liiga hilja! Meil pole enam julgust, usku ja enesekindlust, tänapäeva Saksamaa vastu proklameerida ühe uue Saksamaa elutahet.“

„Oleks õigem öelda **mina** ja mitte **meie**. Sest **meil** on juba selleks julgus, usk ja enesekindlus. Ja Sina? Kuidas **Sa** endale tulevikku ette kujutad?“

Majandus ja poliitika

„Ühele faktorile on mul veel väike lootus pandud. Nimelt **majandusele**. Ma usun, et saksa rahva väsimatu loomisjõud suudab end siiski üles töötada. **Töö, majandus on meie saatus**. Me peame rohkem tööd tegema ja vähem jutustama!”

„Hästi mõiratud, lõvi! Ma soovitan Sulle, astuda kolme miljoni töötu ette ja kui hüüdjana kõrbes jutlustada: „Me peame rohkem töötama ja vähem lobisema!” Võib-olla tehakse siis Sinule su triviaalsuste valearusaam kätega arusaadavamaks, kui mina seda teha suudan või tahan.

Majandus on meie saatus! Nii ütles ka Walther Rathenau, kui ta alustas esimese suurema ettevõtmisega, viia sisse saksa tööstusprotsessi ameerika kõrgfinantsi sündikaadiideed. Sina usud majandusse. Mis on majandus muu kui poliitikaga otseses vahelduvas seoses olev rahva elufaktor? Nimeta mulle ajaloost üks rahvas, mis ilma terve ja sihiteadliku poliitikata oleks loonud, või kasvõi saavutanud produktiivse rahvamajanduse! Ja nimeta mulle vastupidiselt, üks selge poliitikaga rahvas, kes ei leidnud selle poliitika kaudu teid läbi majanduse rahva eksistentsi kindlustamiseks!

Sinu arusaam on lauslollus, mida vaid juut kui kinnimakstud kaabakas, või mõni halb sakslane, kui üldtuntud tola välja võib öelda. **Mitte majandus, vaid poliitika on ühe rahva saatus**. Terve poliitika loob endale vajaliku majanduse. Terve majandus on mõeldamatu tugeva poliitika vundamendita.

Igatahes pole poliitika see, mida täna niinimetatud saksa riigimehed ajavad.

Poliitika olemus

Poliitika on vastutav tegevus rahva teenistuses eesmärgiga, luua sellele rahvale tingimused, mis teevad võimalikuks, sellel karmil pinnasel oma elu säilitada ja kaitsta, paljuneda ning enda ja oma järglaste vabadus ja leib kindlustada.”

Noorsugu ja poliitika

„Ja Sa tahad oma liikumisega poliitikat teha? Noorte poistega, kes vaevu on nina elusse pistnud? Mässu ja massirahutustega? Tänavakakluste ja terroriga teisitimõtlejate vastu? Selle piiritu riigi ja ta loomulike alustalade vastase võitlusega?”

„Jah, seda me tahame! Seda poliitikat tahame me ajada, sest keegi teine seda ei tee. Ei kogenud ja küpsed rahvajuhid, kes täna meid noori poisikesi veel piisavalt taga ei suuda rääkida. Ei hästikasvatatud kodanlik haritlaskond ja intelligents, ega politoloogidest memmepojad. Ei riik ega need, kes riigis „poliitikat” teevad.

Aga Te loal mõned korrektuurid: Kui me oma poliitikat „noorte poisikestega” – nooruseks, saksa nooruseks nimetame– teeme, seda siis uhke rõõmuga, et Saksamaa noorsugu on kaasaja mürgist leidnu tee uue Saksamaani. Kas see noorus nina ellu pistnud on või ei, on meie jaoks täiesti tähtsusetu. Teadagi, Sina oled oma nina sügavale ellu pistnud: poliitikast aga ei tea Sa vähimatki. Ma tean 18-aastaseid poisse me SA-s, kes sind sinu iga lause juures häbistada võiksid. **Me ei tee läbi mässu poliitikat, aga seal kus see mäss kord hädavajalik on, seal pole me piisavalt arad, et sellest hoiduda**. Kodanlane kirub endal hääle ära mässu vastu, võib-olla ei taha keegi enam oma riigi nimel mässata. Ja terrorit kasutame me kõikjal seal, kus meile terror vastu on. Seal ei kisendada me nagu iga sõdalaste- või laskuriteühing politsei järele, seal ei peida me end kardina taha nagu arg kodanlane ja ootame andunult, mida saatus meie kohata otsustanud

on. Seal teeme me võimuidee teooriast praktika ja teeme manöövreid hilisemaks tormjooksuks kodanlikule klassiriigile.”

Klassivõitlus

„See tähendab, et Te olete saanud klassivõituslikuks parteiks! Te nimetasite end töölisparteiks! See oli esimene samm. Te nimetasite end sotsialistlikuks. See oli teine samm. Nüüd räägite Te kodanlikust klassiriigist. See on kolmas ja viimane samm.

Mis eraldab Teid nüüd veel marksismist?”

„Pole midagi valelikumat, kui üks paks, hästitoitunud kodanlane, kes protesteerib proletaarse klassiidee vastu.

Sa oled hästi talve üle elanud. Sa oled juba oma olemusega õhutus klassivõitluseks. Kust võtad Sa õiguse, proletariaadi klassivõitluse vastu seada oma rahvuslikust vastutusest paistes rinda seada? Kas kodanlik riik pole mitte ligemale 60 aastat olnud organiseerunud klassiriik, mis ajaloolise hädavajalikkusena eneses proletaarse klassivõitluse idee sünnitas? Kas Te ei saanud arve selle klassiriigi eest 9. novembril 1918? Kas Te pole juba taas teel, meeleteidest marksismi eksitee kaudu, oma vana ultrakonservatiivset kola välja tooma?

Kas Te ei häbene, hästitoitunud kesk-eurooplastena, alatoitunud, tühjade pilkude, nälgivate, töötute proletaarlaste klassivõitlusele vastu seista?

Jah, **me nimetame end töölisparteiks!** See on esimene samm. Esimene samm kõrvale kodanlikust riigist. **Me nimetame end töölisparteiks, kuna me tahame töö vabaks teha,** kuna meie jaoks on loov töö ajalugu edasijav element, kuna **töö meile rohkem tähendab kui omand, haridus, seisus ja kodanlik päritolu.**

Sellepärast nimetame me end töölisparteiks!

Sotsiaalne ja sotsialistlik

Jah, me nimetame end sotsialistlikuks! See on teine samm. Teine samm kodanikuriigi vastu. Me nimetame end **sotsialistlikuks protestina sotsiaalse kodanliku elu võltsi kaastunde vastu.** Me ei taha mingit kaastunnet, me ei taha mingit sotsiaalset meeletatust. Me vilistame selle kompoti peale, mida Te „sotsiaalseks seadusandluseks” nimetate. See on elamiseks liiga vähe ja suremiseks liiga palju.

Me tahame õigust, mis meile looduse ja seaduse järgi kuulub.

Me tahame täit osa sellest, mida taevas meile andnud on ja mille me läbi oma rusikate ja jäsemete töö lõime.

See on sotsialism!

Klassiriik

Ja nüüd räägime me kodanlikust klassiriigist. Miks? Kuna sellest kodanlikust riigist on saanud puhas klassiriik. Sest selles riigis ei väärtustata asju saavutuste ja tahte alusel, vaid ainult hariduse, varakuse ja traditsiooni järgi. Me räägime kodanlikust klassiriigist, kuna see kodanikuriik on püham, mis rahvaste elus on, armastus rahvalikku, võõrandus armastuseks vara vastu ja sellega oli 17 miljonit saksameelset, saksapäraselt mõtlevat proletaarlast sellest armastusest kõrvale jäetud. Mida kodanik tahtis, oli tähtsusetu. Mida ta **saavutas**, see on

otsustav. Kui ta **tahtis** tugevat Saksamaad, mida ta **saavutas?** Internatsionaalse orjakoloonia, mis oli 9. novembril 1918 mässajate rusikahoopide all küpseks hävimiseks.

On tõene. Me protesteerime klassivõitluse idee vastu. Kogu meie liikumine on üks suur protest klassivõitluse vastu, mis meie rahva ajaloost on välja lülitanud. Aga seejuures nimetame me asju nimepidi: kui 17 miljonit vasakul poolel viimset pääsemist klassivõitluses näevad, siis vaid sellepärast, **kuna parem pool neid 60. aastat läbi praktika õpetas**. Kust võtame me kombelise õigustuse, astuda proletaarse klassivõitlusidee vastu, kui mitte kõigepealt kodanlik klassiriik põhimõtteliselt purustatud ja asendatud on ühe uue sotsialistliku saksa ühiskonna liigenduse.”

Rusikas ja pea

„Ja, kes teid siis aitab, vana riiki kukutada ja uut ehitada?”

„Siin usaldame me loova saksa rahva tervet instinkti. Kord saabub päev, kus sellest lähtuvalt saab ka viimanegi nägijaks. Kord tõusevad rusikad ja pead protestiks; siis me esitame süüdistuse ja mõistame kohut.

Mis on meie teha, seda me tegemata ei jäta, see tund on varsti saabud.

Siis leiame me end, rusika-ja peatöölised. Siis näib, kes üle parteide ja klasside, oma isamaad tõeliselt armastab. Siis saab see tuleviku noor tööliskond tahuma kolmandat Saksamaad.

Sel noorsool on siis sõna. Ja nagu umbrohi lendab tuule eest siis tarkus ja kogemus.

Siis võtame me Saksamaa saatuse kätte. Siis lahendame me sotsialismi küsimuse radikaalselt ja lõplikult, olenemata traditsioonist, haridusest ja varast, ning seisusest ja klassist, hoolides vaid loova saksa rahva tulevikust.

Natsionalistlik ja sotsialistlik

Siis näitame me, et rahvuslus on enamat, kui üks **kodanliku omandi ja kapitalistliku kasumi mugav moraaliteoloogia**. Siis kerkib hävingu ja mürgi põimunud massist esile **uus natsionalism kui rahvaliku radikaalse enesekaitse vorm, uus sotsialism, kui selleks teadlik tingimuste loomine.**”

Pettumine marksismis

„Sa räägid sotsialismist! Kas pole saksa töölisel peale 60-aasta pikkust võitlust sotsialismi nimel, mis näitas tema riigiideaali täielikku hävingut, õigus, kui ta sotsialismis ja oma klassi tulevikuks pettunud on?”

„Eales! Sest:

1. Ta pole 60 aastat **sotsialismi, vaid marksismi nimel** võidelnud. Ja **marksism** on oma rahva- ja rassimõrva teooriatega hoopis elava **sotsialismi vastand**.
2. Eales polnud marksism saksa tööliste riigiideaal. Ta võttis, vaid selle sasipuntra juudi ideed, sest tal võitluses oma klassi vabaduse nimel teisi võtta polnud.
3. Pole marksism mitte ainult rahvuslike rahvaste haud, vaid eelkõige **selle klassi oma**, mis kogu hingega eneseteostuse eest võitleb: **töölisklassi**.

Töölisel **pole seega õigust sotsialismis, vaid kohustus, marksismis pettuda**. Mida varem ta seda teeb, seda parem talle. Ajanäidik seisab veidi enne 12st.”

Antisemitism

„Te teete sellest nii suure numbri, et Te juudivastased olete. Kas antisemitism pole 20. sajandil juba minevik? Kas juut pole ka inimene? Kas pole olemas valgeid juute? Kas see pole halb märk meile, et me 60 miljonit, 2 miljonit juuti kardame?“

„Pane tähele! Ürita kord olla tähelepanelik:

1. Kui me oleks vaid antisemiidid, siis oleks see 20. sajandil tõesti möödunud ilming. Kuid me oleme sellele lisaks ka sotsialistid. Mõlemad kuuluvad meie jaoks kokku: sotsialism, sh saksa proletariaadi vabadus ja sellega saksa rahvuse oma, tuleb **vaid juudi vastu kaitsta**, ja kuna me Saksamaa vabadust, sotsialismi tahame, sellepärast oleme me antisemiidid.
2. Muidugi ka **juut on inimene**. Kunagi pole selles keegi meie poolel kahelnud. Aga kirp on ka loom, – ainult mitte just meeldiv. Ja kuna kirp pole meeldiv loom, pole meil ja meie südametunnistusel kohustust, teda hoida ja kaitsta, lasta tal kasvada, selleks, et ta meid hammustab ja vaevab ning piinab, vaid teha ta kahjutuks. Samuti on juutidega.
3. Loomulikult on ka **valgeid juute**. Ja päevast päeva on neid rohkem. See pole aga argument juutide **poolt** vaid nende **vastu**. Juba kuna need **kaabakad** meie seas valgeteks „**juutideks**“ nimetatakse, on tõestus sellest, et **juudiks olemine** ei tähenda midagi alaväärset; muidu nimetataks petlikke juute „**kollasteks hiinlasteks**“. Et valgeid juute nii palju on, näitab seda, et juudi hävitav vaim on saastanud meie rahva laiad ringid. See on hoiatus meile, alustada võitlust kogu rindel juudi maailmakatku vastu.
4. Kas pole see halb märk **meile**, vaid **Sinule**, et 60 miljonit, 2 miljonit juuti kardavad. Sest me ei karda seda 2 miljonit juuti, me võitleme nende vastu. Sina aga oled liiga arg selleks võitluseks ja käid sellepärast nagu kass ümber palava pudru.

Kui need 60 miljonit võitleks kohe nagu meiegi juudi vastu, siis ei peaks nad enam kartma, vaid siis oleks juudi kord hakata kartma.”

Monarhia või vabariik?

„Nüüd pead Sa seda tunnistama. Olete Te monarhistid või vabariiklased?“

„Me pole seda ega teist. Sest:

1. Peame me täna riigivormi küsimust väga kõrvaliseks asjaks. Ühel rahval, kes Versailles' rahulepingu all hävib, on teistsugused kohustused, kui enda pead murda küsimuse üle – kas monarhia või vabariik.
2. Saab see küsimus rahva poolt alles siis lõplikult otsustatud, kui see vabaks on saanud.

Põhimõtteliselt ütleme me aga:

Üks hea vabariik on parem kui halb monarhia, ja hea monarhia on parem kui halb vabariik. Mõlemal riigivormil on oma eelised ja puudused. Neid kaaluda on rahva asi, mis maailma ees vabana seisab. Kuid siiski:

Halvemat riigivormi, kui me tänane vabariik pole vist olemas. See pole mingi vabariik. See on rahvusvaheline kolapood, kus oksjonipidajad ja enampakkuvad heebrealased end riigimeesteks ja komissarideks nimetavad.”

Must-valge-punane või Must-punane-kuldne

„Nüüd käsi südamele ja vasta ausalt. Kas te astute Must-valge-punase või must-punase-kuldse eest välja?”

„Me ei tee üht ega teist. Sest:

1. See on meile ükskõik, kas Scheidemann ja Stresemann Must-valge-punase all või Must-punase-kuldse all hävivad. Võib-olla oleks meile meelsam Must-punase-kuldse all, siis sureks nad enese rüüs.
2. Alles siis on ühise lipu küsimus lahendatav, kui saksa rahvas end ühises idees ja ühes ühises tahtes kokku on võtnud. Liikumine, mis selle rahvaühisuse idee teostab, peab ka kogu rahvale ta värvid andma ühendava sümbolina. Me usume lootusrikkalt, et meie nendeks oleme.”

Meie programm

„Igal parteil on oma programm. Milline on Teie programm? Kui Te tahate võita saksa tööliste, mida Te talle pakute?”

„Kui me oleks parteibossid või juudid, siis me loeksime nüüd kogu oma lubaduste joru ette. Miski pole kergem, kui see, kui raske on öelda tõtt. Raske on samuti seda kuulda ja mõista. Kuid siiski ütleme me selle välja ja teame, et see on ainukene pääsemistee:

1. Loomulikult on igal parteil oma programm. Kuid ükski partei pole eales oma programmi teoks teinud. Seda nad ei saanud ja ei saa ka tulevikus, **kuna kõik senini esitatud programmid on läbiviimatud.**
2. **Meie programm on lühike ja napp: loova saksa rahva vabadus. Tee selleni on selge ja lihtne: saksa töövõtja vabastamine ja tema taasviimine rahvuse raamidesse.**

Selle eesmärgini jõudmiseks on meile kõik vahendid sobivad. **Me ei kõhkle sotsiaalse revolutsiooni eest, kui rahvuse vabadus seda nõudma peaks. Me ei karda ahelate purustamist, mis rahvusele pandud on, kui see saksa töölistkonna eluvajalikkuste kindlustamiseks vajalik on.**

3. Me ei paku saksa töölistele muud, kui seda: me **võitleme** temaga koos kuni viimse hingetõmbeni tema eksistentsiõiguste eest, ükskõik, mis see võitlus maksab ja, mis sellele järgneb. Me pakume talle kõrgeimat, mida ühele rahvale ja selle allasurutud klassile pakkuda saab:

Võitlust vabaduse ja leiva nimel!”

Meie nõudmine

„Ja mida peab saksa tööline selleks pakkuma?”

„Millestki ei saa siin maailmas midagi. Sellepärast mõelgu tööline:

1. Kui ta tahab vaba olla, siis peab ta selle nimel ohverdama. Keegi ei tee teda vabaks, seda peab ta ise tegema. Kuna vabadus on kõrgeim, peab ta selle nimel panustama oma viimse ja kalleima vara: oma **elu**.
2. Siht on alati otseses sõltuvuses ülespakutud jõududega. Vaid valetajad lubavad kokku taevalikku, liikmekaardi vastu.

Meie aga ütleme: vabadus on kõik. Sellepärast nõuab ta ka meilt kõike: pikka meeleheitlikku võitlust täis viletsust ja muret ning sitkust ja nälga ning ohtu, pidevat tervise, rõõmude, õnne ja rahulolu ohverdamist.

Seda peab saksa tööline taluma.

Lõpuks paistab aga parim tasu: **vaba loova tööga Saksamaa.**”

Kodanlus

„Kas marksismil pole siiski veel õigus, kui ta Teile järgnevat ette heidab: NSDAP on üks väikekodanlik liikumine, mille tipus on läbikukkunud ohvitserid, üliõpilased ja doktorid. Kuidas saab tööline uskuda, et nad teda vabastada tahavad? Siin ei saa Te teda ümber veenda arvamuses, et **töölist** saab vaid **töölise** poolt vabastada.”

„Palju lollust ütled sa ühe hingetõmbega. Pane tähele:

1. NSDAP pole väikekodanlik liikumine, vaid ta on hoopis protest sotsialismi kodanlikustamise vastu sotsiaaldemokraatias. Väikekodanlased, seda pole meie juhid, vaid Scheidemanni, Leinerti, Roske ja Baueri sugused – kuigi praeguseks on nendest juba saanud suurkodanlased.
2. Nimeta mulle NSDAP tipust üks **läbikukkunud** ohvitser, üliõpilane või doktor. Näed Sa, mu sõber, seisab mõni ohvitser, üliõpilane või doktor marksismi tipus – ma võiksin sulle sada korraga nimetada – siis on ta „töölisjuht”, seisab ta aga NSDAP tipus, siis on ta „läbikukkunud eksistents”.
3. Sa küsid, kuidas saavad **need** töölise vabastada! Sinu küsimus on õigustatud, siis peab tööline kõigepealt selle allakäinud juudiliteraate hordi välja heitma töölisliikumisest, kes end töölisjuhtideks nimetavad ja tegelikkuses töölisliikumist oma alatute eesmärkide nimel ära kasutavad. Ja siis vaadaku ta ringi: vaadaku neid „**töölisi**”, kes ainukesena töölise vabastada suudavad, „töölisi” Scheidemann, Wels, Roske, Bauer ja kuidas nende kõigi nimed on? Neist kõigist on saanud jämedad, rasvas kodanlased. Nende võitlus kodanluse vastu oli vaid kadedus ja, kui nad lõpuks olid ise saanud kodanlasteks, lõppes võitlus ja kadedus.

Saksa töölistkonna tippu kuulub saksa töölise kõrval veel ülejooksik kodanlusest, too apostaat, kes kodanlusest sisemiselt-vaimselt üle on saanud, keda ta võitluses ei suuna kadedus, vaid on ühe klassi vastu suunatud, mis on Saksamaa hukku äärele ajanud, kes ei asu proletariaadi juurde, et saada kodanikuks, vaid ühest sügavast, vastutavast hädast on leidnud tee rahva loova kujundamisrõõmuni.

Ta ulatab saksa töölisele käe liiduks. Rusikast ja peast kerkib tuleviku ime: **Kolmas Reich.**”

Proletariaat ja töölistkond

„See tähendab siis, kui ma sind õigesti mõistan: NSDAP on proletaarne partei kodanliku juhtimisega?”

„Ma saan aru juba, sa suudad mõelda kõigest mõõduva aja mõistetes. Saksamaa, mida me tahame, kujutab kõigi vanade, möödunud mõistete **ületamist**. **Me pole ei kodanlik ega proletaarne. Kodanluse** mõiste on surnud, ja proletaarse mõiste ei saa enam kunagi elavaks. Me ei taha ei seda, mis täna kodanliku maailmana hävimas on, ega ka seda, mida tahetakse täna juutide ja juudisulaste poolt proletaar-marksistliku tulevikuna.

Me tahame tööliste Saksamaad. Mida see tähendab? Me tahame Saksamaad, kus töö ja saavutus oleks kombelised ja poliitilised väärtusemõõdud. Sellepärast oleme me täna **töölispartei** sõna parimas tähenduses. Kui me oleme kord riigi vallutanud, siis saab Saksamaast töö riik, tööriik.”

„Need on ilusad sõnad. Aga ütle mulle, mis nende taga seisab! Või tahad sa fraasidega varjata oma lõpuni mõtlemata asju?”

„Ei, mu sõber! Saa minus õigesti aru. Tuleviku Saksamaa kujundatakse algusest peale täiesti uuesti. Oleks väär uskuda, et kodanlus saaks selle uuskujunduse teostada, olles samaaegselt selle riigi kandja, kelle vastu see uuskujundus pöördub, nimelt tänapäeva kodanliku Saksamaa vastu. See ei välista, et kodanliku klassi liikmed uut Saksamaad kaasa kujundavad. Aga klassina on kodanlus oma ajaloolise rolli täitnud ja peab oma noorema, tervema klassi loomevaimu eest ära astuma.

Nende asemele astub noor klass – me ei ütle proletariaat, kuna see on saksa tööliste solvamine juudi sõnavara läbi – töölikond. See töölikond haarab kõiki, kes Saksamaa nimel töötavad, rusika ja peaga.

Rusikat juhitakse pea poolt, ja pead tunnevad end kindlustatuna rusikate brutaaalse kujundusjõu läbi, et sellega luua oma uus saksa riik. See rusika ja pea sõltuvus üksteisest sulatab lõpuks sunniviisiliselt peaga töötaja ja käsitöölise kokku. Seisab saksa tööliste tipus juut, nii hägustab ta ikka ja jälle rindejoone valeliku hüüdega internatsionaali järele.

Saksa kolp saksa rusikate kohal leiab ainukese parooli vabadusele:

Saksa pea ja rusika töölised, ühinege!”

Internatsionaalne ja natsionaalne

„Teiste sõnadega: Te tahate marksistlikule internatsionaalile vastu panna natsionalistliku sotsialismi?”

„Täpselt nii! Lõpuks jõuame me alale, kus me üksteist mõistame!”

„Aga ühe küsimuse pead sa mulle siiski lubama: Kui te olete selgelt aru saanud, et vastane, – nimetame me teda juudiks, kapitaliks või kuidas iganes, – internatsionaalselt mõtleb ja tunnetab, siis saab ka vaid ta vastu võidelda internatsionaalsel teel. Ja selle võitluse tulemus on sotsialismi internatsionaal, mis lõplikult ja igaveseks murrab kapitalismi internatsionaali?”

„Ma panen tähele, mu sõber: ma vatan endal suu villi, ja lõpuks on siiski kõik asjata. Me ei saa üksteisest aru. Ürita loogiliselt mõelda:

1. Muidugi oleme me aru saanud, et vaenlane konutab Euroopa rahvuste seljas internatsionaalselt. Vaevalt on veel Saksamaal rahvuslikke kapitaliliike: raudtee, kaevandused, vabrikud, raha, kuld, riigipank, kõik on ümber vermitud aktsiapaberitesse, ja need asuvad juudipankade seifides Londonis ja New Yorkis. Kuid aktsiad iseenesest on väärtusetud, nad ei sõida rööbastel, nad ei kaevanda sütt, ei tooda leiba ja kaupu, ei loo raha ja ei säilita raha. Nad teenivad vaid viiviste korjamist. Kui meil oleks tõeline saksa riik, siis see tühistaks kõik aktsiad, mis asuvad juudipankades, ja **kuulutaks Saksamaal välja rahvuslikul töö põhineva valitsuse**. Kuna meil seda riiki pole, peame me taluma Dawes'i-koloonia õnnistusi. Seal pole rahvavara ja rahvuslikku kapitali, sh vara ja kapitali, mis kuuluks rahvale või riigile, vaid kõik on hallata ühe internatsionaalse pangasündikaadi poolt. Mitte **rahvuskapital** ei tegutse internatsionaalselt, vaid rahvusvahelised finantshüüdnid tegutsevad **sellega** internatsionaalselt.

2. Muidugi tuleb võitlust selle maailmavõimu vastu pidada internatsionaalselt, ja me oleksime väga lühinägelikud, kui me ei toetaks igas riigis liikumist, mis võitleb meie rindel kaasa. Aga selle võitluse eesmärk pole kunagi sotsialismi maailmavabariik, – seda pole kunagi olnud ja ei saa ka olema –, see eksisteerib ainult juudi töölisesindajate ja ära meelitatud saksa tööliste peades. Sihiks on uute natsionaalsete, sotsialistlike riikide loomine. Ka rahvaste ühisest võitlusest kulla internatsionaali vastu **rahvusvahelisel teel** ei luba me endale eriti paljut. Me teame kõiki kõhklusi rahvaste enese puhul, mis läbisaamisele vastu mõjuvad. Ka internatsionaalne kapital pole nii loll, kõiki rahvaid ühel moel ja korraga orjastada, see toimub üksteise järel, ja nii ei mõtle üks teisele, kuna ta ise loodab end päästa läbi järeleandmise kuniks ka tema jaoks on liiga hilja ja ka tema kapitali mooloki poolt alla neelatakse.

Lisaks, mu sõber, pole meil aega, teist oodata. Me seisame viimse, lõpliku kokkuvarisemise ees, ja oleks kuritegu, viidata teiste abile, kes pole meid senini kunagi aidanud ja meid ka tulevikus tõenäoliselt ei aita.

Seal kehtib meile sõna: aita iseennast, siis aitab sind jumal!

3. Kui sa sotsialismi internatsionaalist räägid, nii tõestad Sa sellega, et Sa pole üldse mõistnud rahva ja riigi kõige elementaarsemaid loodusalusi. Kunagi pole üks suur riigiidee – ja kindlalt on ka sotsialism üks selline – riikide internatsionaali sabas olnud. Ajaloo põhimõtte pole mitte laialivalgumine, vaid erinevus. Nii on alati olnud ja nii jääb igavesti. Võitlus kujundab riigid ja rahvad, ja kes selle eest ei võitle, on hävingule määratud.

Sa võid küsida, see on kohutav, – **nii see on**; me peame sellega leppima ja võitlema. **Ajalugu kujundatakse igaveste looduseaduste ja mitte marksistlike lepitusfraaside poolt.**

Loodus ei taha üheliigilisust, vaid erinevust. Ta ei taha inimkonda kui ühispudru, vaid inimkonda kui erinevate rahvaste ja rasside kooslust, kus tugevaim peab alati ülemvõimu näitama nõrgema ees.

Sellest oleme me aru saanud, ja selle järgi oleme me nõus tegutsema, et olla abiks me saksa rahvale sepiatada relvad tagamaks ta elu siin ilmas, et ta end selle võitluse ja triumfi rängas maailmas tugevamana nõrgema üle seista saab.

Seda nimetame me natsionaalseks olemist!”

Produktsioon ja sotsialiseerimine

„See on kõik hea ja tore. Nüüd aga pead sa värvi näitama. See kõik oli siiani laasimine. Nüüd tuleb otsustav peaküsimus: Kuidas kujutate Te ette sotsiaalse probleemi lahendust?”

„Et seda küsimust selgitada: Mis on sotsiaalse probleemi mõte? 17 miljonit proletaarlast on tingimusteta välja antud kapitalismile, mis kõik tootmisvahendeid oma kätte kogub, ta on seega sunnitud, odavaima hinnaga maha müüma oma ainukese kapitali – tööjõu. Sellepärast tunnevad nad end õigustatult väljatõukatuna ühiskonnast olgu selle nimi siis rahvas, riik või rahvus. Sellistes tingimustes laguneb rahva sisemine kindlus, rahvas lõhestub kaheks, üheks, kes tahab arvata seda riiki kaitsta, teiseks, kes selle riigi vastu astub. **Sellela lülitatakse see rahvas kui võimutu suurest ajaloost välja.**

Sotsiaalse küsimuse lahendus ei tähenda seega mitte vähem ega rohkem, kui ühe õigusteta osapoole sisseviimist rahvuse raami, ta otsustavat kaasamist riigi ja majanduse elufaktorites, ja sellega riigis taas sisseviimist ajaloo suurde kulgu.

Selleks nõuame me:

1. **Kõike mis loodus rahvale andis:** Pinnast, maad, jõgesid, mägesid, metsi, maa aluseid ja pealseid varasid, kõik see kuulub põhimõtteliselt rahvale kui tervikule. Kui üks rahvuskaaslane on nende varade omanik, siis peab ta end tundma kohustatuna riigi ja rahvuse suhtes kui rahvavara haldaja. Kui ta haldab neid varasid kehvasti või üldsuse kasu vastaselt, nii on riigil õigus temalt nende varade omamisõigus võtta ja need taas tagasi viia üldsuse omandisse.
2. **Tootmine**, nii palju, kui see inimjõudu, oskust, leiutisi, ettevõtlikkust ja geniaalsust nõuab jääb üksiku omaks. Riik võtab üle garantii, et iga tootmise juures loov, kas rusikas või pea, saab osa ta tootmise omandist ja kasumist.
3. **Tootmine**, mis põhijoontes valmis on, mis seepärast ei vaja enam jõudu, oskust, leiutisi, ettevõtlikkust ja geniaalsust (liiklust, ühendusi, kontserne jne.) viiakse uuesti üle riigi omandisse.

Sellela sulgub tootmise suur ring, ja ta haarab vastutavalt enesesse iga loova indiviidi.

Selle nõudmise läbiviimisega vabastame me töö palgaorjuse ahelatest. Tulemuseks saab olema vaba rahvas, vaba majandusega, vabal pinnasel: **rahvaühitus.**”

Parlament ja parteid

„Oli selleks vaja uut parteid? Miks ei läinud Te selle programmiga mingi suvalise parlamentaarse partei juurde? See oleks ju kindlasti valmis olnud, selle eest välja astuma!”

„Naeruväärne! Sul võib küll õigus olla. Kindlasti oleks iga parlamentaarne partei astunud selle eest välja, kui ta oleks sellega saanud võita miljon häält. Meile on aga häälte arv ja parlament ükskõik. Me ei taha mitte ainult Riigipäevas oma programmi eest „välja astuda”, vaid me tahame selle teoks teha. Selle poolest erineb me kõigist ülejäänud parteidest. Teised astuvad välja, kõnelevad, arutlevad, hääletavad, lasevad endale päevaratsioone maksta. Meie aga **tegutseme**. Me löime enesele võimugruppi, millega me kord selle riigi vallutada saame, ja viime siis riigis halastamatu ja brutalse võimtahtega läbi me tahte ja programmi.

Meie ei usu parlamendi ja parteide hämamise. See on kõigest üks suur jutustajate ühing ekspluateerimaks saksa rahva jõudu ja tööd.

Parlament on nuginii üks leskmesilane saksa rahvakeha küljes. Parlament on tegus mesilasparv, kuid siin ei toodeta mett, vaid ainult sitta ja paska. Kusjuures see sitt ja pask on palju väärtusetum kui maamehe toodetu, kuid siiski koheldakse seda tuhat korda paremini.

Nii aetakse rahva raha ja heaoluga igasugu lollust. Kõige selle taga seisab juut ja seab oma malenuppe, laseb seletada, valida, päevaportse maksta – **ja ta ise valitseb**.

Kui meie käest midagi tahetakse, siis oleme me see vaba ja suverääne rahvas, kes ta enda poolt vabalt valitud esindajatega oma tahet väljendab, kui me nõuame midagi parlamendilt, siis oleme me pööbel. Seda kõike nimetatakse siis **demokraatiaks**.

Ei, mu sõber. Sellest pole me kunagi midagi lootnud ja ega looda ka edaspidi. Vastupidi: me ootame igatsusega päeva, kui me saame kogu selle juutliku parlamendipettuse kuradile saata.”

„Ja siis? Mida tahate Te selle asemele panna? **Kuidagi tuleb ju reageerida!** Kui Te tahate parlamendi kuradile saata, peate te midagi paremat selle asemele looma.

Mis see peaks olema?”

Diktatuur ja seisusteriik

„See on üks vana kogemus ajaloost, et noor sihiteadlik vähemus, kukutas ühe korruptiivse, sisemiselt väsinud ja kääriava enamuse, hõivas enese jaoks mõnda aega riigi ja selle võimuvahendeid, et üht eneseteadliku vastutava diktatuuri jõu ja tingimustega riigis läbi suruda see, mis oli vajalik selle vähemuse uute ideedega jäägituks vallutamiseks ja läbisurumiseks. Nii on see ka meie puhul. Kui me oleme kord riigi vallutanud, siis on see riik meie riik. Siis oleme meie ja ainult meie selle riigi vastutavad kandjad. Kui me täna võitluses oleme ühe allakäinud süsteemi vastane partei ja partei olema peame – muidugi mitte parlamentaarse partei mõttes – silmapilgul, kui me selle süsteemi kukutame, oleme me ise **riik**. Siis kujundame me riigi diktatuurilise võimu teel allapoole põhimõtteliselt ümber. Siis teeb vastutav vähemus ühele lõdvale, käärivale, tegutsemisvõimetule ja lollile enamusele, kelle taga peitub ka juut (kes oma süngeid plaane järgib), oma tahte peale surub ja teab hädavajalikkude läbi suruda, mis rahva päästmiseks vajalik on.

Me tahame Saksamaa vabastada, muud ei midagi. Kui saksa rahvas pole sellega nõus, et see vabaks tehakse, siis me vilistame selle nõusoleku peale.

Suur osa saksa rahvast on täna juba nii materialistlikuks ja araks muutunud, et teda vaid oma tahte vastaselt ja jõuga saab õnnelikuks teha.”

„Siiani on kõik hea ja õige. Aga Sina ei saa ka sulguda selle ees, et diktatuur ei saa olla kestev olek. Midagi peab, millalgi peale seda tulema!”

„Loomulikult peab! Ka selle üle oleme me juba järele mõelnud ja oma teadmised avaldanud: meie ei taha rahvast valitsemisest välja arvata. Me tahame talle vaid õiguse välja võidelda ja kõrvaldada hädaolud, mis on saavad olema aluseks ta edasisele elule siin planeedil. Kui need on välja võideldud ja kõrvaldatud, siis on meie ülesanne täidetud. Siis on meil natsionaalsotsialistlik riik.

Demokraataia parteideparlamendi asemele asub siis natsionaalsotsialistliku riigi **majandusparlament**. See valitakse kogu loova saksa rahva poolt üleüldise võrdse valimisõiguse alusel. Nende valimiste puhul ei kihistu rahvas parlamentaarsete-demokraatlike parteide järgi, vaid seepool rahvaühtsust suurte töölisseisuste alusel. Pisimasse organiseerunud töölisseisus pakub tagatise, et igale loovale sakslasele saab osaks õigus, et ta saab omama oma tahte, panusele ja vastutavusele vastava õiguse riigis. Majandusparlament ajab ainult majandus- mitte riigipoliitikat.

Selle kõrvale asub **senat**. See koosneb kuskil 200st isikust, kes diktaatori pool kõigist rahva kihtidest ja seisustest kutsutakse riigi saatust juhtima. Need 200 kujutavad endast kogu rahva eliiti. Nad seisavad valitsusele nõu ja tegudega abiks. Nad määratakse ametisse eluks ajaks. Surma korral täiendavad nad end enda valimise järgi.

Senatist valitakse **kantsler**. Tema kannab vastutust kogu *Reichi* poliitika eest – nii sisse- kui väljapoole. Ta on valmis selle poliitika eest vajadusel ka oma elu andma.

Kantsler valib ise endale oma **ministrid ja kaastöölised**. Ka nende eest võtab ta kogu vastutuse enese peale, millest iseenesest järeldub, et ta saab neid lihtsalt ametisse määrata ja ametist tagandada.

Kas see valitsussüsteem oma juhi **presidendi** või **monarhi** näol leiab, ei ole enam oluline. Otsustaval positsioonil on kantsler, ja et ta ka mees oleks, selle eest oskame me hoolitseda.

Võimutahe

„See süsteem on lööv oma lihtsuses ja selguses. See on peaaegu liiga lihtne, et see kord teoks võiks saada. Aga oletame, et peale võimuhaaramist oleks selline programm läbiviidud.

Kuidas aga tahate Te riiki vallutada? Sa tead ju, et see riik on võimu- ja politseiriik, nagu seda ekstreemsemalt ja brutaalsemalt enne sõda kunagi ei eksisteerinud. See riik on taastunud, ta on stabiliseerumas, oma jõudusid kogumas ja end kõigi võimuvahenditega meie kukil sisse seadmas. Oletame nüüd, et Teie vähemuse partei, nagu Sa usud muutub tugevamaks ja tugevamaks. Kuid kord saabub punkt, kus juurdevool lõpeb. Siis omate Te võitlejad kogu saksa rahva seast. Aga enamust Te sellega ei võida. See on alati teie vastu, ja tema poolel on riik oma võimuvahenditega. Mis siis?”

„Näed Sa, mu sõber, Sa hakkad tasapisi mõistma. See on esimene küsimus, mis eelneva põhjal õigesti küsitakse. Jah, mis siis? Seda „mis siis?” saab tegelikult mõista, vaid see, kes oma südameis ja rusikas on üks nendest võitlejatest, nendest vallutajatest. Teised seisavad arusaamatult vastuse ees.

Mis siis?! Siis teeme me suu lahti ja seame end valmis. Siis me marsime selle riigi vastu, siis me julgeme viimse suure vastupanu osutada Saksamaa nimel, siis saavad sõnade revolutsionääridest tegude revolutsionäärid.

Siis teeme me revolutsiooni!

Siis saadame me parlamendi kuradile ja loome Saksa riigi saksa rusikate ning peade alusel.”

„Teil puudub aga ressursist, et see aktsioon edukalt läbi viia!”

„See pole üks aktsioon, mu sõber. Sa ajad selle segamini 1918. aastaga ja Kapp’iga. Need olid mässud, putšid, kullastreigid, muud ei midagi.

Mida me tahame, see on revolutsioon. Revolutsioon kukutab vana maailma ja ehitab uue. Revolutsioonid on sügavaimas olemuses loovad, ülesehitavad. Tõelistest revolutsioonidest ei saa kunagi mässud. Nad on ajalooliste epohhide lõpp- ja alguspunktid.

Loomulikult puudub meil kõik see, millega me selle riigi vallutada saame. Teistel aga on samas kõik, millega nad seda riiki kaitsta saavad: relvad, ajakirjandus, propaganda, parlament, enamus, raha ja võim. Kuid ühest on neil alati puudus, tähtsaimast, see, mis meil olemas on ja meile kindluse annab me võidus:

Võimutahe!

See on too tahe võimule, mis alati ja kõikjal end läbi surub, maksku mis maksab. See on tegude brutaalsus, mis kõike, enda peale võtab: häda ja nälja ning mure ja terrori, suurima lõppeesmärgi nimel. See on too väheste ohverdamisvõime, mis laseb õiglusel võidutseda.

Vaid tahe võimule loob endale juba vahendid võimuks. Kui vastasel on massid, meil on seevastu see, mis tal puudub: tahe jõukasutamiseks. See tahe loob endale relvad, kus tal neid vaja on.

Kes oma maailma usub, on valmis, selle nimel surema. **Demokraat ei usu enam demokraatiasse**, sellepärast laseb ta seda kaitsta palgaliste sulaste poolt. Ta ise on kõigest valmis, elatuma parlamendist, aga enam mitte selle eest surema.”

Sõda ja patsifism

„Teie seisate siis võimuseisukohal. Te ei hooli õigusest ja seadusest, vaid Teie tahe on õigus ja seadus ning selle taga seisab rusika brutaalne jõud.”

„Just nimelt, meie seisame võimuseisukohal. Me ei ole sellepärast võimuseisukohal, kuna me õigust ja seadust ei asuta, vaid kuna õigus ja seadus on täna Saksamaal surnud mõisted.

Berliinis pole enam kohtunikke. Õiguse ja õigluse peal tallatakse jalgadega, ja ei püütagi enam ebaõiglusele anda õiguse väljanägemist. Teadlikult ja tahtlikult teostatakse rõhumist ja suvatsemist. Kõik see sünnib enamuse nimel. **Kellele kuulub enamus, sellel on ka õigus**, ja kes vähemuses on, see on õigusteta, rõhutatud, laimatud ja suvale väljaantud.

Me tahame õigust saksa rahva jaoks. Kuna meile seda õigust heaga ei anta, siis nõuame me seda rusika brutaalsusega. Rahva eluõigus seisab meie jaoks kõrgemal kui parlamendienamuse eluõigus. Meie tahe on tahe elule. Ning kuna elul on alati surma suhtes eesõigus, kuulub meile eesõigus demokraatia ees, ja kuna meile mõlemast õigusest keeldutakse, võitleme me selle jõuga välja.”

„Nii olete Te igavesed rahu hävitajad. Te ei soovi rahu ja korda, vaid võitlust. Sõda on Teile viimne tarkus!”

„Nüüd hakkad sa peaaegu juba nutma! Sa räägid pühendatult rahust. On see rahu, mida meile täna pakutakse? On see rahu, kui miljonid inimesed tänaval vedelevad, tööta, leivata, kui väiksed lapsed surnuks nälgima peavad, kui rahvas kerjamas käib, kui see õitsev maa Saksamaa kõrbe sarnaseks tehakse? Mida me alates 1918 aastast kogeme, on igavene sõda, ja see sõda muutub iga päevaga alatumaks ja brutaalsemaks. Loe rahvusvahelise börsi kursiseteleide, need on sõjateated suurimast majanduslahingute peakorterist, vaata saksa töölisi ja nende peresid, need on selle sõja surevad ja surnud.

See on sinu rahu. See on kirikuaiarahu. Sinu kord on surma jäik kord. Ei, mu sõber, seda meie igatahes ja ei soovi. Selle vastu tahame me proklameerida võitlust. Me tahame rahvast üles kutsuda, saamaks lahti oma ahistajatest, ahelatest, millesse juut meid pannud on.

Rahva suurest suremisest välja viib vaid **võitlus** tõelise rahu nimel. Mitte õiglus pole looduse igavene printsiip, vaid jõud. Sellepärast tahame me oma rahvast tugevdada, et see peaks vastu võitlusele siin Maal.

Mitte patsifism ei kindlusta rahu. Vastupidi! Ajalugu õpetab meile, et alati hävisid need rahvad häbiväärsest, kes polnud enam valmis, oma elu, kui vaja, jõuga kaitsma. Selle eest tahame me oma rahvast kaitsta. See peab tugevaks saama nii tahte kui vaimu poolest, teda ei tohi häbistada nagu ühte paariat teiste seas.

Me tahame oma õigust, ja selle õiguse nimi on: **vabadus, leib, pinnas!** Kui sellest õigusest keeldutakse meile siis me tahame selle eest võidelda.

See võitlus vabaduse, leiva ja pinnase nimel on niisama kõrgeima kui madalaima asi. See on kogu rahva asi.

80. miljoni sakslase ühine võim, kellel on tahe eluks, tagab rahu paremini kui mingi vale inimõigustest.”

Saksamaa vabadus

„Ja see on kõige selle lõpp?”

„Lõpp on **saksa rahva vabadus saksa territooriumil ja pinnasel**. See vabadus tagab **igale loovale sakslasele leiva ja elu**. Temas asuvad kombelised ja vaimsed jõud, millega me **uue sajandi ehitame**.

Me tahame selle vabadusega enam kui uut süsteemi. **Me tahame luua uue inimese**, kes saab meie poolt väljavõideldud tingimustes luua endale tulevikus parema maailmavaate.

**See tulevik on meie, või seda ei ole.
Liberalism sureb, et sotsialism elaks.
Siis vormime me uue Saksamaa,
natsionalistliku, sotsialistliku kolmanda *Reichi*!”**